

De Rechtbank van Eerste Aanleg te DENDERMONDE
zeventiende kamer, rechtdoende in strafzaken, heeft in
haar openbare terechtzitting van 14 september 2005
het hiernavolgend VONNIS gewezen:

Not.nr. 66.19.792/9777

Griffie nr.

IN DE ZAAK VAN HET OPENBAAR MINISTERIE TEGEN:

1. _____, aannemer, geboren te _____ op _____
, wonende te _____
2. _____, zelfstandige, geboren te _____ op _____
, wonende te _____

Verdacht van : te _____

de eerste en de tweede:

door het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering te hebben meegewerkt, of door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, of door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt, als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek

- bij inbreuk op artikel 44 § 1, 1°, 64, eerste, tweede en laatste lid en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de medebouw (*feiten tot en met 24 maart 1997*)
- en vanaf 25 maart 1997 geformuleerd in de artikelen 44 § 1, 1°, 66, eerste, tweede en vijfde lid en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (*feiten vanaf 25 maart 1997 tot en met 30 april 2000*)

door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der Uitzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet en voormeld decreet,

- *feiten vanaf 1 mei 2000* strafbaar gesteld bij inbreuk op de artikelen 2, 98 § 1-1°, 146 al 1-1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de bij artikel 99 § 1, 1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen hetzij zonder voorafgaande vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning te hebben uitgevoerd, voortzetter of in stand gehouden.

De strafsanctie voor het instandhouden van inbreuken, bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° van artikel 146 van voormeld decreet, geldt niet voorzover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden, voorzover ze geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden of voorzover ze geen ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg.

In casu :

A. op niet nader te bepalen data, in de periode vanaf 11 juli 1994 (stuk 19 en 20) tot en met 31 december 1995:

1. het bouwen van een loods niet conform de afgeleverde vergunning
 - met een diepte van 30 in plaats van 20 meter en
 - een plat dak in plaats van een zadeldak;
2. het optrekken van een gebouw met het uitzicht van een weening voor de loods op ongeveer 45 meter van de straat, zonder stedenbouwkundige vergunning ;

(stuk 12)

B. vanaf niet nader te bepalen data, in de periode vanaf 11 juli 1994 tot en met 31 december 1995 (plaatsen constructie) tot de datum van het bevel tot daysaarding:

1. de sub A1 omschreven wederrechtelijke opgetrokken constructie in stand gehouden te hebben;
2. de sub A2 omschreven wederrechtelijke opgetrokken constructie in stand gehouden te hebben,

wat een ernstige inbreuk vormt op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg meer bepaald het gewestplan goedgekeurd bij Koninklijk besluit van 30 mei 1978 met bestemming voor het desbetreffend perceel, agrarisch gebied, in strijd met artikel 11 4.1. van het Koninklijk besluit van 28 december 1972.

Met de omstandigheid voor de tenlasteleggingen A en B dat de eerste en de tweede personen zijn die wegens zijn beroep of activiteit, in casu aannemer, onroerende goederen koopt, verkavelt, te koop of te huur zet, verkoopt, of in huur heeft, bouwt of vaste of verplaatsbare inrichtingen opstelt of die bij die verrichtingen als tussenpersoon optreedt in de zin van artikel 64 3de lid van de bovenvermelde wet van 29 maart 1962 en artikel 65 3de lid van het bovenvermelde decreet, geoordeeld op 22 oktober 1996 (feiten tot en met 30 april 2000).

Met de omstandigheid voor de eerste en de tweede dat de tenlasteleggingen A1, A2, B1 en B2 gepleegd werden door instrumenterende ambtenaren, vastgoedmakelaars en andere personen die in de uitoefening van hun beroep of activiteit onroerende goederen verkopen, verhuuren, te koop, te huur zetten, verkopen of verhuren, bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen ontwerpen en/of opstellen of personen die bij die verrichtingen als tussenpersonen optreden bij de uitoefening van hun beroep in de zin van art. 146 laatste lid van het decreet van 18 mei 1999 (feiten vanaf 1 mei 2000).

Met de omstandigheid dat de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A1, A2, B1 en B2 de openvolgende en voortgezette uitvoering zijn van een zelfde misdadig opzet zedat de verjaring van de straf-

vordering slechts een aanvang neemt op de datum van het laatst gepleegde feit, namelijk de dag der dagvaarding.

De kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp van het misdrijf is, zijnde:

ligging:

aard en oppervlakte: huis, 60 a

wijk en nummer van het kadaster:

en de eigenaars ervan geïdentificeerd zijnde als:

op in geboren te op geboren te

die de eigendomstitel hebben verkregen krachtens de akte van aankoop verleden op 07/08/1985, geregistreerd op 19/08/1985 (aankoop grond) en vestiging recht van opstal d.d. 09/03/1995 en aankoop opstallen 27/07/1999.

Gezien de processen-verbaal:

Gehoord het Openbaar Ministerie in zijn voordracht der zaak en in zijn eis;

Gehoord de beklagde in hun antwoorden en verdediging vertegenwoordigd door hun raadsman mr. loco mr. advocaat te

De zaak werd in beraad genomen op 15.6.2005.

De beklagden worden als eigenaars vervolgd :

A. in de periode van 11/07/1994 tot en met 31 december 1995:

1. Het bouwen van een loods niet conform de afgeleverde vergunning:
 - met een diepte van 30 in plaats van 20m;
 - een plat dak in plaats van een zadeldak.

2. het optrekken van een gebouw met het uitzicht van een woning voor de loods op ongeveer 45 m van de straat en dit zonder stedenbouwkundige vergunning.

B. de voormelde wederrechterlijke constructies in stand te hebben gehouden en dit vanaf 11 juli 1994 tot de datum van het bevel tot dagvaarding zijnde 2/03/2004.

Het onroerend goed is gelegen te en is gekend ten kadaster onder

Volgens het gewestplan is het onroerend goed gelegen in agrarisch gebied.

De dagvaarding dient te worden verbeterd, namelijk dat de vermeldingen onder A.1. dient verbeterd te worden als volgt : " het bouwen van een loods niet conform de afgeleverde vergunning
-met een diepte van 20m in plaats van 30 meter ..."

Ten gronde

Er dient vooreerst te worden opgemerkt dat de besluiten genomen door de beklagden niet meer ter zake dienend zijn, gelet op hetgeen volgt.

Voor zover als bewezen werd het misdrijf omschreven in de tenlastelegging A gepleegd in de periode van 11/07/1994 tot en met 31 december 1995.

Gelet op de verjaringstermijn voor wanbedrijven, zijnde 5 jaar is de strafvordering m.b.t. het misdrijf in alle omstandigheden vervallen door verjaring op 30/12/2005.

De stuiting van de verjaring houdt in dat de lopende verjaringstermijn wordt onderbroken en dat vanaf de dag van de stuiting een nieuwe verjaringstermijn begint te lopen, welke gelijk is aan de oorspronkelijke.

De laatste daad van stuiting is 23/08/2000 (stuk 13), zodat de strafvordering vervallen is door verjaring op 22/08/2003.

Verder dient de rechtbank na te gaan of de ten laste gelegde feiten nog steeds een misdrijf uitmaken.

De feiten maken een inbreuk uit op art. 99 § 1 1°, strafbaar gesteld door art. 146 eerste lid 1°, 147 en 149 van het Decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999(DRO).

Met betrekking tot de tenlastelegging B, het in stand houden van de constructies vermeld onder de tenlastelegging A, werd door art. 7 van het Decreet van 4 juni 2003 aan art. 146 van het DRO een derde en vierde lid toegevoegd dat luidt als volgt: "*De strafsanctie voor het instandhouden van inbreuken, bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° geldt niet voor zover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden, voor zover ze geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden of voor zover ze geen ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg.*"

Onder ruimtelijk kwetsbare gebieden worden verstaan ...

De strafsanctie voor het instandhouden van de inbreuken, bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° geldt niet voor zover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in:

- 1° ruimtelijk kwetsbare gebieden;
- 2° voor zover ze geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden of
- 3° voor zover ze geen ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg.

In zijn arrest nr. ... van 22 juli 2004 oordeelde het Arbitragehof dat het eerste geval van strafbaarheid, namelijk wanneer het misdrijf plaats vindt in de ruimtelijk kwetsbare gebieden, voldoet aan de vereisten van nauwkeurigheid, duidelijkheid en voorspelbaarheid waaraan de strafwetten moeten voldoen.

Dat dit echter niet het geval is voor het tweede en het derde geval van strafbaarheid, namelijk wanneer het misdrijf onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaakt voor de omwonenden of een ernstige inbreuk vormt op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg.

De rechtsleer en rechtspraak waren verdeeld over de interpretatie van voormeld arrest welke werd uitgeklaard door het Arbitragehof.

In zijn arrest nr. van 19/01/05 heeft het Arbitragehof beslist:
 " 1. Vernietigt in art. 146, derde lid, van het Decreet van het Vlaamse Gewest van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijk ordening, zoals toegevoegd bij art. 7 van het Decreet van het Vlaamse Gewest van 4 juni 2003, de woorden " voor zover ze geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden of voorzover ze geen ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg."

De discussie bestaat echter wel nog over de draagwijdte van de bewoordingen in art. 146 derde lid DRO " "De strafsanctie geldt niet ..."

Sommige rechtsleer is van oordeel dat er sprake is van een "strafuitsluitingsgrond"; een ander deel van de rechtsleer stelt dat er sprake is van het wegvallen van het misdrijf van de instandhouding indien aan de gestelde voorwaarden is voldaan, dat de decreetgever derhalve aan de delictomschrijving zelf heeft geraakt en niet enkel aan de strafwaardigheid.

De rechtbank is van oordeel dat art. 146 al. 3 dient gelezen te worden in de zin dat, indien aan de gestelde voorwaarden is voldaan, het misdrijf zelf van de instandhouding wegvalt.

Deze zienswijze wordt gesteund op de overweging dat deze interpretatie overeenstemt met de bedoeling van de wetgever, namelijk het bouwmisdrijf niet langer te beschouwen als een voortdurend misdrijf en de strafbaarstelling van de instandhouding te schrappen (Parl. St., Vlaams Parlement, 2002-2003, nr. 1577/7, p. 38); instandhouding is niet langer een misdrijf tenzij de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden of m.a.w. het betreft niet louter een "strafuitsluitende verschoningsgrond", doch wel een "depenalisering" van het misdrijf van instandhouden van de stedenbouwmisdrijven.

Niet alleen de strafvordering vervalt maar ook de vordering tot het opleggen van een herstelmaatregel.

Dit is eveneens het geval indien de strafvordering met betrekking tot het feitelijk misdrijf is vervallen door verjaring.

In dit verband dient verwezen te worden naar eerdere rechtspraak van deze rechtbank onuitgegeven: Gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur art. 146, 3de kamer van 24/12/2004 en de aldaar geciteerde rechtsleer en rechtspraak.

Volgens de bepalingen van het gewestplan het onroerend goed gelegen in agrarisch gebied, hetgeen volgens art. 146 van het decreet van 18/05/1999 geen ruimtelijk kwetsbaar gebied is. Dat het misdrijf van instandhouden derhalve niet langer strafbaar is. De strafvordering die erop betrekking heeft is niet ontvankelijk.

Met betrekking tot de herstellvordering van van 22/11/2004

waarbij de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur zich bij schrijven van 10/05/2005 heeft aangesloten, verklaart de rechtbank zich onbevoegd om kennis te nemen van deze vordering in de mate dat deze gesteund is op het misdrijf onder de tenlastelegging A, en stelt dat deze vordering niet langer ontvankelijk is in de mate dat zij gesteund is op het misdrijf onder de tenlastelegging B.

Gelet op de genoemde artikelen en de hiernavolgende artikelen:
art. 91 K.B. 28.12.1950 verv. K.B. 29.7.92 gew. K.B. 23.12.93 gew. K.B. 11.12.01(C); (gerechtskosten)
Wet van 15 juni 1935, art. 2, 11 tot 14, 21 tot 24, 31 tot 37, 40, 41;
Wetb. van strafvordering, art. 162, 182, 184, 185, 189, 190 ter., 194, 195;
Strafwetboek, art. 2;

Om die redenen, de Rechtbank, recht doende:

op tegenspraak;

Zegt voor recht dat de dagvaarding dient te worden verbeterd, als volgt: A. 1.: "het bouwen van een loods niet conform de afgeleverde vergunning -met een diepte van 20m in plaats van 30 meter?".

Tenlastelegging A : verklaart de strafvordering vervallen door verjaring.

Tenlastelegging B : verklaart de strafvordering niet langer ontvankelijk

Verklaart zich met betrekking tot de herstellvordering van _____ waar-
bij de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur zich heeft aangesloten, onbevoegd om
kennis te nemen van deze vorderingen in de mate dat deze gesteund is op het misdrijf
onder de tenlastelegging A, en stelt dat deze vorderingen niet langer ontvankelijk zijn
in de mate dat zij gesteund is op het misdrijf onder de tenlastelegging B.

Kosten: Legt de gerechtskosten deze in hun geheel begroot op: 95,06 euro ten laste
van de Staat;

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van: -----

--- VEERTIEN SEPTEMBER TWEEDEUZEND EN VIJF ---

Aanwezig: -----

ondervoorzitter, alleenrechtsprekend rechter in strafzaken;
Substituut-Procureur des Konings;
adjunct-griffier;